

SỰ BẢO THÙ CỦA NÀNG

Hồi 25

Dục Vọng Cổ Xưa Nhất

ơn kinh hoảng của Phó Hồng Tuyết tịnh không phải vì thắng bại của trận chiến đó, cũng không phải vì sinh tử, hấn kinh hoảng là vì hấn chung quy đã phát giác mục đích hôm nay bọn chúng đến đây.

Đang lúc Phó Hồng Tuyết ngồi xổm xuống, đang lúc đao của Phó Hồng Tuyết chém xuống nghênh tiếp Âm Hồn Kiếm của Tây Môn Soái, hai ngọn roi vốn quán quyền về hướng yết hầu của hấn đột nhiên lẳng không lắc một cái, bắn ra vô số đạo hàn quang đen tuyền.

“Vút vút”, ám khí trong mũi roi, mũi roi cuộn ám khí nhắm hướng Phong Linh đứng dựa cửa.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên nãy giờ đứng yên, lúc này cũng rút kiếm, kiếm hoa lên một lượt, người theo gió kiếm bay về phía Phong Linh.

Mũi roi lẳng không chuyển hướng, lại “vút vút”, sau đó lại như linh xà uốn mình về phía song thủ của Phong Linh.

Phong Linh tuy thất kinh, lại không loạn, nàng xoay mình một cái, tránh khỏi đám ám khí bắn tới, vừa quay mặt lại, song kiếm của Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đã đâm tới.

“Rẹt rẹt” hai tiếng, hai tay của Phong Linh đã bị rạch hai vết dài.

Máu tươi còn chưa bắn ra, hai mũi linh xà trường tiên dĩ nhiên đã cuộn trói cả hai tay Phong Linh.

Lúc đó, đao của Phó Hồng Tuyết đã chém xuống trán của Tây Môn Soái.

Phó Hồng Tuyết không cho phép mình có thời gian điều tức, lập tức bay thẳng lên, đao phong hoạch một vòng, tạt về hướng Vân Tại Thiên đang cử kiếm đâm tới.

Đao phong còn chưa tới, đao khí đã ép người, Vân Tại Thiên không thể tiếp tục đâm tới, chỉ còn nước xoay kiếm né đao của Phó Hồng Tuyết đang vồ tới.

“Vút vút” cùng một lúc, trong tay người rất lịch sự hòa nhã đã bắn ra vô số đạo ám khí.

Nơi những ám khí đó bắn tới tịnh không phải là nhắm người Phó Hồng Tuyết trên

không trung, mà là nhắm dưới chân hấn, một khi hấn hạ mình xuống đất, tất trúng phải đám ám khí đó.

Ám khí vừa bắn ra, đao của Phó Hồng Tuyết chọt chém về một bộ vị rất kỳ quái, hấn không phải chém người, mà là chém lên cành một cây đại thụ trong vườn.

Lưỡi đao chém phập vào cành cây, Phó Hồng Tuyết mượn lực đu người lộn mình một vòng trong không trung, người bay về hướng Đỉnh Đàng Song Bào.

Bị song tiên trói giữ, Phong Linh muốn thoát cũng thoát không khỏi, càng vùng vẫy càng bị trói chặt, tay đã bầm tím những tia máu.

Phó Hồng Tuyết đang mượn lực phi thân về phía bọn Đỉnh Đàng huynh đệ, người vừa bay lên, đã nhìn thấy thân hình của người rất lịch sự hòa nhã đó cũng bay lên, ngăn chặn đường tiến của hấn.

Song chưởng hất lên, xoay một vòng, phất trên không trung về phía Phó Hồng Tuyết.

Lại bị chặn đường, Phó Hồng Tuyết bất đắc dĩ phải vận lực lượng toàn thân rùn xuống lập tức, tránh khỏi song chưởng của người trẻ tuổi lịch sự hòa nhã đó.

Vừa khi hấn bị cản trở, Đỉnh Đàng huynh đệ đã bay lên, kéo Phong Linh lên mái nhà, quấn thêm một vòng, nhún người thêm một cái, người đã bay qua căn nhà gỗ, bay thẳng về hướng khu rừng âm u hun hút.

Mất tuy nhìn thấy việc cứu người đã vô vọng, Phó Hồng Tuyết ngược lại vẫn lãnh tĩnh hạ mình xuống, hấn lẳng lẳng nhìn ba người còn lại trước căn nhà gỗ.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên xoay kiếm thu thức, đặc ý nhìn Phó Hồng Tuyết, người trẻ tuổi lịch sự hòa nhã vẫn cười tươi thản nhiên đứng yên như trước.

Gió vẫn đang xào xạc, dương quang vẫn sáng lạ.

Hoa Mãn Thiên cười rất đặc ý, gã cười cười đi đến bên cạnh người trẻ tuổi lịch sự hòa nhã, sau đó nhìn Phó Hồng Tuyết thốt:

- Phó huynh, nãy giờ vì thời gian quá gấp rút, cho nên quên giới thiệu danh tánh của vị công tử này cho huynh biết.

“Ôn nhu ôn nhu, rất chậm rất chậm”. Phó Hồng Tuyết chậm chậm đáp lời: “Y là Ôn Như Ngọc”.

Hoa Mãn Thiên ngắt người, thở dài thốt:

- Không tưởng nổi kiến văn của Phó huynh thật sự quảng bác như vậy, cả Ôn công tử đã lâu không bước chân vào giang hồ mà Phó huynh cũng biết đến.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng cười thốt:

- Bọn người hôm nay đến đây chỉ vì muốn bắt nàng đi ?

- Phải.

- Nàng và bọn người có thù ?

"Không có". Hoa Mãn Thiên cười đáp: "Tam lão bản sợ nàng quấy rầy sinh hoạt thanh nhã của Phó huynh, cho nên kêu bọn tôi đến thỉnh nàng đi, để cho Phó huynh hưởng thụ sinh hoạt an tĩnh".

- Lầm rồi !

Phó Hồng Tuyết lúc đó bỗng nói ra hai chữ đó, mọi người đều ngẩn người, cả Ôn Như Ngọc cũng không khỏi ngưng cười.

"Lầm ? Lầm cái gì ?" Hoa Mãn Thiên hỏi: "Người nói hảo ý của Tam lão bản là lầm ?"

Phó Hồng Tuyết không trả lời liền, hấn đưa mục quang nhìn lên mặt Ôn Như Ngọc, sau đó mới mở miệng:

- Người lầm rồi.

"Ta lầm ?" Ôn Như Ngọc lại ngây người: "Ta lầm chỗ nào ?"

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y:

- Người nghĩ lúc tung song chưởng trên không trung hồi nãy, ta không nhìn ra kẽ hở ? Có lẽ còn nghĩ cho dù ta có nhận ra, cũng vô phương công phá nó ?

Ôn Như Ngọc đương nhiên biết kẽ hở trong chiêu thức của mình, nhưng y biết Phó Hồng Tuyết, có lẽ cả bất cứ người nào, đều vô phương trong một sát na kẽ hở lộ xuất mà công phá, cho nên đối với lời nói của Phó Hồng Tuyết, y chỉ hững hờ cười cười.

Nhưng lúc nụ cười của y vừa mới hé, y đột nhiên nhìn thấy đao quang lóe lên, sau đó nghe thấy tiếng la thảm.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên bạt đao, lưỡi đao chém theo một bộ vị rất kỳ quái, người bị chém tịnh không phải là Ôn Như Ngọc, mà là Vân Tại Thiên đứng kề bên.

Đợi đến khi Vân Tại Thiên la thảm, đao của Phó Hồng Tuyết đã chui vào vỏ, sắc mặt Ôn Như Ngọc cũng đã có biến chuyển, biến thành trắng nhợt như tuyết.

Phó Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng nhìn Ôn Như Ngọc:

- Người có phải đã lầm không ?

Đao quang hồi nãy lóe lên, một đao hồi nãy chém xuống, người bị chém tuy là Vân Tại Thiên, nhưng Ôn Như Ngọc đã nhìn ra một chiêu đó chính thị là chiêu thức duy nhất phá giải kẽ hở của chiêu thức hồi nãy của y.

"Ta đã lầm". Ôn Như Ngọc chung quy đã thừa nhận.

"Hồi nãy ta không dùng chiêu đó, tịnh không phải vì ta không thể, cũng không

phải vì ta không nắm bắt đúng thời gian". Phó Hồng Tuyết chậm chậm thốt: "Ta không xuất đao là vì lúc đó nếu hấp tấp hành động, không chừng có thể khiến cho bọn Đinh Đang Song Bào kinh hoảng mà giết Phong Linh".

Trán Ôn Như Ngọc đã thấm ướt mồ hôi, Hoa Mãn Thiên chột bước tới trước một bước, nói lớn:

- Cho dù người không sử xuất chiêu đó, Phong Linh vẫn đã lọt vào tay bọn ta.

Câu trả lời của Phó Hồng Tuyết tịnh không phải nói với Hoa Mãn Thiên, mà nói với Ôn Như Ngọc:

- Có một thứ người trời sinh đã có bản lãnh truy tung của dã thú, ta tin rằng người nhất định biết.

"Ta biết". Ôn Như Ngọc đáp.

"Tốt". Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt: "Vậy thì người có thể chết rồi".

Lúc đao phong phá không, người Ôn Như Ngọc đã bay lên nóc nhà, khinh công của y trên giang hồ có thể coi là nhất nhì, chỉ tiếc người y đụng phải là Phó Hồng Tuyết.

Y vừa lên đến nóc nhà, ngón chân vừa chạm mái ngói, đang lúc chuẩn bị mượn lực phóng lên lần nữa, y lại nghe thấy một tiếng gió sắc sảo, cảm thấy song cước lạnh lạnh, đợi đến khi y xoay người lại, y nhìn thấy song cước của mình còn lưu lại trên nóc nhà.

o0o

Hoa Mãn Thiên chưa từng thấy đao pháp nào kỳ dị quỷ quái như vậy, chỉ thấy đao quang lóe lên một cái, chỉ thấy tay Phó Hồng Tuyết như phẩy nhẹ nhẹ nhàng nhàng một cái, người Ôn Như Ngọc đã trốn chạy cỡ sáu bảy trượng đột nhiên phát giác đôi chân bị cắt gọn, thân thể đột nhiên từ trên không rơi xuống.

Hoa Mãn Thiên muốn chạy, đôi chân lại bất lực không nghe lời, gã thậm chí nghe thấy hai hàm răng mình gõ lộp cộp vào nhau run rẩy.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm quay mình, chậm chậm đưa mục quang đóng đinh trên mặt Hoa Mãn Thiên.

"Hôm nay ta không giết người". Phó Hồng Tuyết thốt: "Nhưng ta muốn người chuyển lời ta".

- Lời ... lời gì ?

"Trở về nói cho Tam lão bản biết, không cần biết lão là ai, ta nhất định đi tìm lão".

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt: “Kêu lão tốn nhất là đến gặp ta”.

- Tôi ... nhất định chuyển lời.

oOo

Dã thú có bản lãnh truy tung cao nhất là dã lang, có bản lãnh trốn tránh bị truy tung nhất cũng là dã lang.

Nếu quả nói Phó Hồng Tuyết là một con sói hoang, Đinh Đương Song Bào, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là sói hoang.

Không có dấu tích, không có manh mối, không có mục kích.

Bầu trời đã dần dần hóa âm u, không trung ảm đạm đã xuất hiện vài ánh sao mờ nhạt.

Phó Hồng Tuyết không tìm ra Phong Linh, cũng không tìm ra Đinh Đương Song Bào, hấn đã đi tìm cả ngày, chưa ăn chút gì, chưa uống một giọt nước.

Môi hấn nứt nẻ, đế giày đã bị đá nhọn đâm thủng, mỗi một cơ bắp dưới chân đều đau đớn dày vò.

Nhưng hấn vẫn đang tìm.

Đương nhiên vẫn phải tìm, không cần biết ra sao đều phải tìm, cho dù tìm lên thiên đường, tìm xuống địa ngục, tìm lên núi đao, tìm xuống chảo dầu, cũng phải tìm.

Nhưng tìm ở đâu ?

Nhưng làm sao mà không đi tìm đi kiếm ?

Giống như Ngô Cương trong Nguyệt Cung đang chặt cây, vĩnh viễn chặt không ngã cây quế, tuy biết rõ chặt không ngã, cũng phải chặt, chặt cho đến khi được mới thôi.

Chặt ngã được sao ?

--- Cây chặt không ngã, người tìm không ra, trên thế giới vốn có rất nhiều chuyện giống như vậy.

Vì sao lại nhất định phải tìm nàng ?

Nàng đâu phải là nữ nhân của hấn ? Cũng không phải là thân nhân của hấn, hay là ... bằng hữu, tại sao lại phải gấp rút muốn tìm ra nàng ?

Nàng là người muốn giết hấn, là người muốn đến báo thù, cho dù tìm ra nàng, cứu nàng trở về, rồi sẽ ra sao ?

Đợi đến khi vết thương của nàng đã trị xong, đợi đến khi nàng có cơ hội, sẽ một đao giết hấn ?

Khung trời đã lấp lánh những ngôi sao đêm.

Từ chỗ Phó Hồng Tuyết đang đứng hiện tại mà nhìn, rất dễ dàng nhìn thấy căn nhà gỗ nhỏ trong núi.

Trước ngày hôm qua, trong căn nhà gỗ còn ngập tràn hơi ấm cúng, còn hiện tại ?

Tìm đã một ngày, Phó Hồng Tuyết thật sự đã rất mệt, hấn cũng thật sự không còn nơi để đi, bắt buộc dĩ phải trở về căn nhà gỗ đó.

Chủ yếu nhất là hấn hy vọng Phong Linh có thể tự mình trốn thoát, hơn nữa còn trốn về căn nhà gỗ đó.

Nhưng có thể vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết không khỏi cười khổ, đó là chuyện không thể có.

Lúc nụ cười khổ hé nơi khóe miệng của hấn, hấn đột nhiên phát hiện trong căn nhà gỗ có ánh đèn le lói.

Hấn nhớ rất rõ, khi đi ra lúc trời sáng, căn bản không có thấp đèn, hiện tại vì sao có thể có ánh đèn le lói ?

Có phải Phong Linh đã trốn thoát trở về ?

Phó Hồng Tuyết gia tăng tốc độ xông tới, khi còn cách căn nhà gỗ cỡ mười trượng, hấn nghe trong nhà gỗ truyền ra một thanh âm.

Một thứ thanh âm vô luận là ai chỉ cần nghe qua một lần là vĩnh viễn khó quên.

Một thứ thanh âm hỗn hợp cả khóc, cười, thở hổn hển, rên rỉ, ngập tràn tà ác và kích thích.

Một thứ thanh âm cho dù người lãnh tĩnh nhất nghe được, huyết mạch cũng không khỏi muốn căng phồng vỡ tan.

Phó Hồng Tuyết xông vào, một cước đá tung cửa.

Cửa vừa mở ra, tâm của hấn lập tức chùn xuống, nộ hỏa lại xông lên đến tận đỉnh đầu.

--- Căn nhà gỗ nhỏ giản dị đó đã biến thành địa ngục.

oOo

Địa ngục nhân gian.

Phong Linh đang chịu đựng hành hạ trong địa ngục.

Đinh Đang huynh đệ như dã thú, một tên đè thân thể nàng xuống, một tên nằm

trên người nàng, bóp miệng nàng, đổ một chén rượu đầy vào miệng nàng.

Rượu đỏ như máu tươi, chảy trên đồng thể trắng ngần không tì vết của nàng.

Lúc hai tên thú vật nhìn thấy Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết đã như mũi tên bung ra khỏi dây cung, đao đen sì như tử vong đã rút ra.

Đó tuyệt đối là một chiêu trí mệnh, sự phẫn nộ khiến Phó Hồng Tuyết sử xuất toàn lực, cho đến khi bọn Đinh Đang huynh đệ như hai cái bong bóng xì hơi gục ngã, cơn giận dữ của hắn vẫn còn chưa chìm lắng.

Đinh Đang huynh đệ một người đã tắt thở, một người lại rướn một hơi thở cuối cùng, nhìn Phó Hồng Tuyết rạn ra một nụ cười rất khó coi, dùng một thanh âm phẳng phát như đến từ địa ngục:

- Người sẽ hối hận !

Hối hận ?

Hối hận chuyện gì ?

Phó Hồng Tuyết cả đời chưa từng hối hận.

Hắn dụng lực đá thi thể bọn Đinh Đang huynh đệ ra, dụng lực đóng chặt cửa.

Cửa lớn đã đóng, cửa sổ lại mở toang, bởi vì trong nhà tràn đầy tử khí.

Không phải là thứ khí vị nồng cay hăng buốt, lại có chút vị giống như yên chi.

Phong Linh vẫn nằm phô trên cái giường trải da thú, nàng lỏa thể.

Cả thân người hoàn toàn hư thoát, mắt trợn tròn, khoe miệng sùi bọt, toàn thân mỗi một cơ bắp đều co giật không ngừng, làn da mềm mại mịn màng mỗi một phân nhỏ đều run rẩy.

Nàng không phải là Thúy Bình, không phải là nữ nhân của Phó Hồng Tuyết, cũng không phải là bằng hữu của hắn, nàng là người đến báo thù.

Nhưng nhìn thấy nàng như vậy, tâm Phó Hồng Tuyết cũng đau đớn như vậy.

Giữa giây phút đó, hắn đã quên nàng là nữ nhân, quên nàng đang lỏa thể.

Giữa giây phút đó, trong tâm mắt của Phó Hồng Tuyết, nàng chỉ bất quá là một con người đáng thương đang chịu đựng bị hành hạ tàn phá.

oOo

Một thau nước, một cái khăn lông.

Phó Hồng Tuyết dùng khăn lông thấm nước nóng, nhẹ nhàng lau mặt nàng, nhẹ

nhàng lau bọt mép nơi khoe miệng nàng, nhẹ nhàng lau lệ ngân nơi khoe mắt nàng.

Lúc đó, trong cổ họng nàng đột nhiên phát xuất tiếng rên rĩ vừa kỳ dị vừa tiêu hồn, thân thể nàng cũng bắt đầu uốn éo, hông thon uốn éo, đôi chân dài trơn mịn cũng bắt đầu uốn éo.

--- Nam nhân có thể nhẫn nhịn thứ uốn éo đó tuyệt đối không nhiều, cũng may Phó Hồng Tuyết là một trong những người thiếu số đó.

Hắn cố gắng không nhìn nàng, khi hắn chuẩn bị tìm vật gì để che đấp thân thể nàng, nàng đột nhiên giơ tay nắm chặt lấy hắn.

Nàng bấu rất chặt, giống như một người sắp chết chìm bấu lấy một khúc gỗ nổi trôi.

Phó Hồng Tuyết bắt nhẫn xô nàng ra, lại không thể không xô nàng.

Hắn vừa giơ tay xô, lại lập tức rụt tay lại.

--- Nếu quả mình còn có thể xô một nữ nhân ra dưới tình huống như vậy, mình mới có thể hiểu tại sao hắn lại rụt tay lại.

Bởi vì chỗ trên người nữ nhân không thể để nam nhân đụng tới tuy không nhiều, nhưng dưới tình huống đó, chỗ mình đụng lại nhất định là mấy chỗ đó.

Thân thể Phong Linh nóng hổi, hơi thở nhịp tim của nàng càng lúc càng nhanh.

Hô hấp của nàng mang máng đượm mùi rượu yên chi, từng hơi thở đều truyền nhập vào hơi thở của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên đã minh bạch.

Minh bạch hai tên dã thú Đinh Đương huynh đệ tại sao lại dùng thứ rượu đó đổ vào miệng nàng.

--- Đó là rượu gợi tình.

Chỉ tiếc đến khi hắn minh bạch điểm đó, hắn cũng đã bị mê tủy.

Thân thể hắn bất chợt đã thăng khởi những biến hóa mà bất cứ một ai cũng vô phương khống chế.

Lý trí của hắn đã sụp đổ.

Hơn nữa nàng còn dùng thân thể uốn éo lôi kéo hắn, xoắn quện hắn, đưa đẩy thân thể hắn vào tội ác của nhân loại.

Tội ác cổ xưa nhất, tội ác nguyên thủy nhất.

Rượu gợi tình đã kích thích dục vọng cổ xưa nhất, bất khả kháng nhất trong thân thể bọn họ.

o0o

--- Từ lúc có nhân loại, đã có thứ dục vọng đó.

Nguyên nhân tạo thành sự sai trái có rất nhiều loại, thứ dục vọng đó, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là một trong những loại đó, hiện tại sai trái đã tạo thành, đã vĩnh viễn vô phương vãn hồi.

Một phạm nhân, dưới một tình huống vô phương kháng cự, tạo thành một sai trái.

Thứ “sai trái” đó có thể coi là sai trái không ? Hay còn có thể tha thứ ?

Sai trái đã tạo thành, kích thích đã bình lặng, dục vọng đã chết, đêm trường chậm chạp đã gần tàn.

Phút giây đó chính là phút giây trời đất tối tăm nhất.

Phút giây đó chính là phút giây giao hoán giữa thống khổ và hoan lạc.

Phút giây đó cũng chính là phút giây lương tri của nhân loại phục hồi, hối hận ra đời.

Phút giây đó, Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn thanh tỉnh.

oOo

Sáp nến đã khô, đèn đã tắt, cửa sổ dán giấy bồi đã dần dần trở lại màu trắng.

Trắng nhợt.

Trắng nhợt như mặt Phó Hồng Tuyết.

Tâm của hấn cũng trắng nhợt.

--- Phong Linh là nữ nhân, lại là nữ nhân đi tìm hấn phục thù.

--- Nàng tuy cùng chung sống với hấn mấy ngày nay, cũng là vì đợi cơ hội tốt để giết hấn.

Bây giờ, nàng lại kề cận thân hấn, nằm kề thân hấn.

Hấn cảm nhận được hô hấp của nàng, nhịp tim của nàng, cũng như hơi ấm thân thể của nàng đã bình phục tĩnh lặng, ôn nhu thỏa mãn sau cơn kích thích.

Thứ hòa bình tĩnh lặng khoan khoái đó vốn luôn làm cho một nam nhân không ngại hy sinh tất cả để đánh đổi.

Hiện tại Phó Hồng Tuyết lại chỉ hy vọng có thể hủy diệt tất cả.

Hiện giờ hấn cuối cùng đã hiểu câu nói của Đinh Đương huynh đệ trước lúc lâm tử.

“Người sẽ hối hận”.

Hối hận ?

Hắn có thể hối hận sao ?

Hắn có thể hủy diệt tất cả mọi chuyện đã xảy ra sao ?

Không thể !

Hắn không thể !

Hắn tự mình tạo thành, hắn không thể trốn tránh, cũng không thể kháng cự.

Là tự mình tạo thành, tự mình phải chịu đựng.

Không cần biết mình đã tạo thành cái gì, đều phải tiếp thụ.

Mặt đất lạnh, sương sớm lạnh.

Tay Phó Hồng Tuyết lạnh, tâm hắn cũng lạnh, lạnh như đao phong.

--- Chuyện đã xảy ra, vĩnh viễn vô phương vãn hồi sự sai trái.

Nếu quả mình là Phó Hồng Tuyết, mình có thể làm gì ?

Chạy trốn ?

Mỗi một người đều có lúc trốn tránh người khác, nhưng vĩnh viễn không ai có thể trốn tránh chính mình.

Phó Hồng Tuyết cũng không thể.

Hắn nhẹ nhàng quay đầu, ngưng chú nhìn Phong Linh đang chìm trong hương mộng.

Lúc nàng tỉnh dậy sẽ ra sao ?

Nghĩ đến sự tình đêm qua, thứ kích thích đó, thứ triền miên đó, Phó Hồng Tuyết biết cả đời sợ rằng rất khó quên.

Còn nàng ?

Sau khi tỉnh dậy, làm sao đối diện với nàng ?

--- Hai người không có căn cội, một lần kết hợp vô phương quên lãng.

Về sau có nên kết hợp không ?

Hay nên chia lìa ? Để đối phương một mình đơn độc chịu đựng những thống khổ và hối tiếc mà sai trái đã tạo thành ?

Những vấn đề đó có ai có thể trả lời ?

Có ai biết nên làm sao mới đúng ?

Song cửa sổ còn mở, ngoài cửa ánh bình minh dần dần nhú hiện.

Khung trời tĩnh lặng, sơn cốc tĩnh lặng, buổi sớm tĩnh lặng, thiên địa một mảng tĩnh lặng xanh rì.

Phong Linh chợt tỉnh, chợt lẳng lẳng mở mắt, đang nhìn Phó Hồng Tuyết nằm kê

bên.

Ánh mắt nàng đã có biểu tình.

Cũng không biết là thống khổ ? Là hối hận ? Là lạc lõng ? Hay là thương tiếc ? Là phần nộ ?

Phó Hồng Tuyết không thể trốn tránh nhãn quang của nàng, cũng vô phương trốn tránh.

Hắn đang nhìn nàng, chờ đợi phản ứng của nàng.

- o O o -